

Sygn. akt I C 1572/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Marek Maśniak

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Miasta S. W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej J. K. na rzecz powoda Miasta S. W., kwotę 539,63 (pięćset trzydzieści dziewięć złotych i sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2010r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 1572/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 27 marca 2013 r. powód m. st. W. wystąpiło przeciwko pozwanej J. K. o zasądzenie kwoty 539, 63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 1 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż J. K. jest użytkownikiem wieczystym ułamkowej części gruntu nr (...) jako prawa związanego z własnością lokalu mieszkalnego znajdującego się przy ul. J.M. H.-W. (...) lok. (...). Pozwana zaś nie wywiązała się z obowiązku wnoszenia opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania.

Dowód: pozew wraz z załącznikami-k.1-17.

Nakazem zapłaty z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił w całości roszczenie w wysokości wskazanej przez powoda.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 kwietnia 2013 r.-k.17.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty złożonym w dniu 20 maja 2013 r. pozwana J. K. ww. nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż każdego roku uiszczala opłatę roczną z tytułu wieczystego użytkowania. Dodatkowo pozwana podkreśliła fakt złożenia u pozwanego wniosku o udzielenie 50 % bonifikaty w opłacie z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za rok 2010 r.

Dowód: sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty z dnia 20 maja 2013 r.-20-33.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. G. była właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. J.M. H.-W. (...). Z własnością lokalu związane jest prawo użytkowania wieczystego ułamkowej części nieruchomości.

Dowód: okoliczność bezsporna.

K. G. zmarła. Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2007 r. Sąd stwierdził, że spadek po K. G. nabyła na podstawie ustawy w całości J. K..

Dowód: postanowienie z dnia 18 kwietnia 2007 r.-k.12

Pismem z dnia 11 lipca 2008 r. powód wypowiedział pozwanej wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.

Dowód: pismo z dnia 11 lipca 2008 r.-k.16-17.

16 czerwca 2010 r. pozwana dokonała na rachunek pozwanego wpłaty kwoty 511,23 z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste pomniejszonej o bonifikatę.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego pozwanej – k. 24. Pismem z dnia 31 grudnia 2010 r. pozwana wniosła o udzielenie bonifikaty w opłatach z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za rok 2010.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 14 lutego 2011 r. wstrzymał rozpatrzenie ww. wniosku do czasu uzyskania pełnego zakresu informacji wymaganych przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Dowód: pismo z dnia 14 lutego 2011 r.-k.32-33.

Pismem z dnia 8 lutego 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty zaległości z tytułu użytkowania wieczystego za rok 2010 r.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 8 lutego 2013 r.-k.13.

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom oraz kserokopiom dokumentów, jako że ich wiarygodność oraz wynikające z nich fakty wobec wszechstronnej analizy materiału dowodowego nie budzą wątpliwości. Wskazać należy, iż wszystkie dowody, na podstawie, których Sąd dokonał ustaleń faktycznych korespondują ze sobą nawzajem, wzajemnie się uzupełniają, potwierdzając i tworząc logiczną całość.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej kwoty 539,63 zł tytułem zaległości w płatności opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego za rok 2010.

Zgodnie z art. 232 kc: § 1 Grunty stanowiące własność Skarbu Państwa położone w granicach administracyjnych miast oraz grunty Skarbu Państwa położone poza tymi granicami, lecz włączone do planu zagospodarowania przestrzennego miasta i przekazane do realizacji zadań jego gospodarki, a także grunty stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków mogą być oddawane w użytkowanie wieczyste osobom fizycznym, i osobom prawnym.

§ 2. W wypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych przedmiotem użytkowania wieczystego mogą być także inne grunty Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków.

Stosownie do treści art. 238 kc wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swojego prawa opłatę roczną.

Zgodnie z art. 71 ust 1. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.04.261.2603 z późn. zmianami) za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Stosownie do ust. 4. tego przepisu opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

W myśl art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010 r., Nr 102, poz. 651) osobom fizycznym, których dochód miesięczny na jednego członka gospodarstwa domowego nie przekracza 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym rok, za który opłata ma być wnoszona, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 224) właściwy organ udziela na ich wniosek 50% bonifikaty od opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, jeżeli nieruchomość jest przeznaczona lub wykorzystywana na cele mieszkaniowe.

Pozwana potwierdziła, że jest właścicielem przedmiotowego lokalu. Potwierdziła to również kserokopia postanowienia w przedmiocie nabycia spadku, w którym jako spadkobierczyni K. G. wskazana została pozwana. Podnosiła jednak, że regularnie uiszczała opłatę roczną za użytkowanie wieczyste, w tym również w roku 2010 r. Powódka wskazywała, że złożyła wniosek o udzielenie 50% bonifikaty w opłacie z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za 2010 r. oraz na wezwanie (...) D. Ś. przedstawiła zaświadczenie o wysokości dochodu, w związku z czym spełniła warunki potrzebne do uzyskania bonifikaty w opłacie za użytkowanie wieczyste gruntu. Jak wykazał jednak powód, pozwana była wzywana do przedstawienia dodatkowych dokumentów umożliwiających stwierdzenie prawa do bonifikaty. Dokumentów takich nie przedstawiła. W ocenie Sądu nie ma przy tym znaczenia, że powód nie wykazał doręczenia przedmiotowego pisma powódce. J. K. składając wniosek o udzielenie bonifikaty wiedziała, że po zakończeniu postępowania o udzielenie bonifikaty wydawana jest decyzja, która staje się podstawą do uiszczania opłaty rocznej w niższej wysokości. Jak pozwana sama twierdziła w poprzednich latach korzystała z bonifikaty. Nawet gdyby zatem nie otrzymała wezwania do złożenia dodatkowych dokumentów uprawniających do otrzymania bonifikaty, powinna była wiedzieć, że brak decyzji nie może być podstawą do uiszczania opłaty w obniżonej wysokości. W interesie samej pozwanej było wyjaśnienie sprawy i dążenie do otrzymania decyzji. Jej brak aktywności nie może stanowić uzasadnienia do zapłaty kwoty opłaty rocznej w preferencyjnej wysokości.

Dlatego też uznać należało, że wobec braku decyzji o udzieleniu 50% bonifikaty w opłacie rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu pozwana zobowiązana była do zapłaty pełnej kwoty. -

Tym samym roszczenie zarówno w zakresie kwoty głównej jak i odsetek - tu w oparciu o art. 481 §1 i § 2 kc, zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało orzeczeniem jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc. W myśl wskazanych przepisów strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w tym także koszty zastępstwa adwokackiego. Ponieważ pozwany przegrał niniejszy proces w całości

zasadnym było obciążenie go kosztami postępowania w całości, tj. kwotą 210 zł na którą złożyła się kwota 30 zł z tytułu opłaty od pozwu oraz kwota 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Z. (...)